

Rukoilimme Zaran kanssa

Sherrie Gavin

Perustuu tositahtumaan

Yhtenä helteisenä kesäpäivänä Reese ja Cheyenne kutsuivat Zaran leikkimään luokseen. Äiti teki heille välipalaa. Tytöt istuivat pöydän ääreen syömään.

Äiti paloitteli viipaleiksi mangoja, jotka oli poimittu heidän mangopuustaan. Hän asetteli omenalohkoja ja rypäleitä lautaselle. Reese katseli herkullista ruokaa. Hän muisti pitää rukouksen ennen kuin alkoi syödä välipalaa. Hän kysyi Zaralta: ”Rukoillaanko teillä kotona?”

”Mitä se on?” Zara kysyi.

”Tällaista”, Cheyenne sanoi. Hän risti käsivartensa ja painoi päänsä. Hän pyysi siunausta ruoalle. Kun hän oli tehnyt niin, hän sanoi: ”Näitkö? Tällaista se on. Helppoa!”

”Meillä kotona ei tehdä niin. Me vain syödään”, Zara sanoi.

Reese ei ollut koskaan ajatellut, että *ei* rukoiltais. ”Äiti”, hän kysyi, ”voidaanko me lakata rukoilemasta?”

Äiti hymyili kantaessaan pöytään kuppeja, joissa oli jäävettä. ”Meistä on hyvä kiittää taivaallista Isää siitä, mitä Hän on antanut meille. Kyllä me rukoilemme jatkossakin. Mutta ei haittaa, jos muut eivät rukoile.”

Reese tiesi, että äiti oli oikeassa. Hän *oli* onnellinen, kun hänen perheensä rukoili. Ehkäpä rukoileminen tekisi Zarankin onnelliseksi. ”Sinä voisit kokeilla sitä”, hän sanoi Zaralle. ”Rukous on hyvä asia.”

”Minä tykkään, kun me rukoillaan”, Cheyenne sanoi. ”Silloin minusta tuntuu kuin kaikki minun sisälläni hymyilisi.”

Zara hymyili. ”Ehkä joskus”, hän sanoi ja söi mangoviipaleen.

Reese ja Cheyenne olivat iloisia siitä, että he olivat voineet kertoa ystävälleen rukoilemisesta. He kaikki söivät välipalan ja juoksivat takaisin ulos leikkimään. ■

Kirjoittaja asuu Queenslandissa Australiassa.

KUVITUS PETER FRANCIS/MB ARTISTS

